

Še nekaj moram omeniti glede te določbe (§ 66). Kaj se naj zgodi v slučaju, ako lovski upravičenec takega dovoljenja ne da? Lovski upravičenec s me dati dovoljenje, a prepuščeno je le njegovi prosti volji, ga li boče dati. Kaj pa, ako ga ne da in to v slučajih, ko naredijo dotične živali posestnikom res veliko škodo, kakor vrane, srake itd. v koruzi, posebno kadar se ta nabaja blizu gozda, ali v vinogradih? Po tem paragrafu ne bi imel posestnik nobene druge instance in bi se moral ukloniti tej prepovedi. Mi zahtevamo, da bi se naj še dodal ta-le stavek:

„Ako se lovski upravičenec brez temeljitega vzroka brani, sme politična oblast prve instance (okrajno glavarstvo) to dovoljenje dati.“

Konečno imamo še pri § 69 spreminjevalni predlog. Sedaj se glasi ta paragraf tako:

„Pse, ki oddaljeni od hiš in čred lovijo, in mačke, ki se klatijo po poljih ali gozdih, sme lovski upravičenec ali njegovi lovci usmrtiti!“

Na ta način bi se smela mačka že blizu hiše ustreliti, kadar je prav blizu hiše polje ali gozd.

Mi tedaj predlagamo, da se smejo le ubiti one mačke, ki se najmanj 500 korakov od poslopij oddaljene dobijo na polju ali v gozdu.

To so tedaj naše zahteve. Mi prosimo visoko zbornico, da jih naj sprejme. Za lovca so le malenkosti, a važni za posestnika. Koristi kmečkih posestnikov moram v prvi vrsti varovati; mislim, da jim tudi pametni lovci in lovski prijatelji ne morejo nasprotovati. S temi besedami končam.

Rusko-japonska vojska.

Na suhem.

Sedaj že Japonci sami priznavajo, da ruske izgube v bitki pri Mukdenu niso bile tako velike, kakor se je pisalo po njihovih časopisih. Zalog, streliva in živeža skoro nič ni padlo Japoncem v roke, vse so skoro Rusi odpeljali, kar pa ni bilo mogoče odpeljati, so pa uničili. Dne 9. t. m. zvečer ob 9. uri je bilo izdano povelje za umikanje in drugi dan ob 6 uri zjutraj je bilo vse že odpeljano. V tem času je bilo odpelanih iz Mukdena 1900 vagonov. Vlaki, ki so imeli po 50 do 60 vagonov, so se peljali v predsledkih po 8 minut. Bilo je to velikansko delo za železnične uslužbence, kajti vlaki so se morali peljati brez luči in niso smeli dajati znamenja s piskanjem. Medtem se je pa 7 vrst od Mukdena vršila bitka, v kateri so odbijali Rusi Japonce, da niso mogli do železnice.

Kar se je tiste dni pisalo o ruskih izgubah, to že presega vse meje. Gotovi vojni poročevalci menda res mislijo, da sestoji čitajoče občinstvo samo iz tepecev in butcev, ki nimajo niti peščice razsodnosti. Ti ljudje so si upali n. pr. z vso resnostjo zatrjevati, da znašajo ruske izgube v celem 300.000 mož in da so Japonci uplenili 2200 topov. Vsakdo pa ve, če je količkaj pazno zasledoval dogodke, da je vsa ruska armada štela komaj 300.000 mož in da so Rusi v celem imeli jedva okoli 1200 topov. Ako bi bile torej gori navedene izmišljenosti resnične, bi ne bilo v Mandžuriji niti enega Rusa več in Japonci bi bili uplenili polovico več topov, kakor so jih Rusi sploh imeli!

Umikanje ruske armade se vrši še vedno v lepem redu. Japonci ne pritiskajo hudo za njimi, ker Rusi uničijo za seboj železnico, vse ceste in mostove. Kje se bodo Rusi postavili zopet Japoncem nasproti, seveda nihče ne ve. Nekateri pravijo, da bo novi poveljnik Linevič postopal po stari ruski navadi, da bo vse opustošil in uničil za seboj in se umikajoč zvalil Japonce v nerodovitne severne kraje Mandžurije, kjer jih bo napadel. Drugi zopet pravijo, da se bo vstavil pri reki Sungari, kjer ima močne postojanke. Reka Sungari teče okoli 160 klm južno od Harbina proti severozahodu, se obrne na kitajski meji proti severo-vzhodu in teče mimo Harbina. Desni breg, kjer bi stali Rusi, je višji kakor levi.

Da je bilo japonsko zasledovanje jako slabo, kaže dejstvo, da se Rusi bočejo zopet ustaviti 150 klm severno od Mukdena. General Linevič pa se najbrže tukaj ne bo spustil v bitko, ker ta kraj ni posebno sposoben za bojevanje. Te postojanke, Nančenci, Svanmjavci in Sipingaj leže na vznožju gorovja, ki se vleče zabodno proti mongolski meji. Tukaj hoče Linevič samo zadrževati sovražnika, dokler se čete popolnoma ne uredijo in odpočijejo ter zavzamejo nove postojanke pri reki Sungari.

Pariški listi trdijo, da so ruske utrdbe ob reki Sungari doslej najmočnejše ruske utrdbe. Za obrambo teh postojank je treba baje 250.000 mož, ki so menda že zbrani ondi. Tja prihajajo tudi vojaki iz Harbina in ojačenja iz Rusije. V postojankah so že prej stali težki topovi.

Iz bojišča se poroča: dne 27. t. m.: Po močnih zadnjih stražah krita, zaseda armada nove utrjene postojanke. Danes zjutraj je jeznil poveljnik armade mimo čet ter posebno pozdravil ostanke strelskega polka, ki si je z bajonetom napravil pot skozi sklenjeni obroč mnogo številnejših japonskih čet. Le 126 mož tega polka se je vrnilo s svojo zastavo. Položaj čet je dober. — Poveljnik tretje mandžurijske armade, general Kaulbars, je imenovan za poveljnika druge armade. Poveljnikom tretje armade je imenovan general Bacanov. Poveljnik prve armade je general Kuropatkin.

Na morju.

Drugo tihomorsko brodovje pod admiralom Roždestvenskim je že odpljulo dne 16. t. m. od Madagaskarja. Roždestvenski je rekel, da se pelje nasproti tretjemu brodovju, ki je plulo 24. t. m. skozi Sueški kanal in dospe potemtakem proti koncu marca v bližino Madagaskarja. Po združitvi s tem brodovjem se bo pa napotilo celo brodovje proti Japonski, tako se sumi. Japonske bojne ladije se že prikažujejo pri Vzhodnoindijskih otokih. Bržkone hočejo zadržati pot ruskemu brodovju skozi morske ožine med temi otoki.

Vladivostok.

Iz Vladivostoka došli potniki poročajo, da vlada v celem trdnjavskem okrožju živahna delavnost. Nove in stare utrdbe vedno ojačujejo. Oboroženje je silno močno in število topov od obleganja Port Arturja pomnoženo najmanj dvakrat. Najtežji topovi iz trdnjav evropske Rusije se nahajajo sedaj v Vladivostoku. Tudi posadka se pomnožuje neprenehoma ter sedaj šteje vsaj 40.000 mož. Vsak dan pride preko Herbovska po železnici okrog 1000 mož svežih čet. Zunaj luke križa iz 11 ladij obstoječe japonsko brodovje. Šestdeset milj južno od trdnjave se je baje, kakor poročajo korejski ogleduhi, izkrcala japonska armada, močna tri divizije. O prodiranju teh čet pa dosedaj ni nobenega poročila. Častniki posadke so prepričani, da pred pozno pomladjo ni pričakovati resnega japonskega napada na Vladivostok. Železniško zvezo Vladivostok-Harbin oestro stražijo močni ruski oddelki. Prevoz podmorskih čolnov iz Rusije še ni končan. V trdnjavi je sedaj baje 6 do 8 takih ladij pripravljenih. Izvzemši „Gromoboj“ so sedaj vse ladje ruskega brodovja v Vladivostoku sposobne za plovbo in boj.

Dva govora poslanca Žičkarja.

Obravnava o vodnih stavbah na Štajerskem se je vršila v deželni zboru dne 9. januarja 1905. Razprave so se vdeleževali slovenski poslanci Žičkar, dr. Ploj in dr. Jurtela. Govor poslanca J. Žičkarja:

Visoka zbornica! Tudi pri tej priložnosti si dovoljujem spregovoriti nekoliko besed o potrebnih popravah nekaterih potokov in rek v sevniškem, brežiškem in kozjanskem okraju. Iz prejšnjih razprav je že znano, da se tu gre za potoke Sevnišnica, Gabernica, Močnik in Sromlica; potem za Sotlo in Savo. Želeti bi bilo, da nam da zastopnik dežel-

nega odbora zagotovilo, da se začnejo leta 1905. izdelovati potrebni načrti glede poprej omenjenih štirih potokov. Kar zadeva uravnavo Sotle, se utegne, kakor je naznanil gospod cesarski namestnik, vendar doseči sporazumljenje med našo državno polovico in hrvatsko vlado. Radi tega, ker je pri uravnavi mejne reke med Štajersko in Hrvatsko prizadetih toliko činiteljev, da se mora računati z zastopniki cesarske namestnije, deželnega odbora, ministerstva za notranje zadeve, poljedeljskega ministerstva, potem z zastopniki hrvatske vlade; baš za tega voljo se zavlačujejo tako dolgo priprave za uravnavo Sotle.

Pred vsem je pa potrebno, da se radi nevarnosti, katera preti vasi Gregovce, ležeči ob Sotli, vendar nekaj stori v njeno varstvo. Kolikor mi je znano, so obljubili: ministerstvo, deželni odbor in hrvatska vlada, da se priredi skupni komisijski ogled v tej stvari; samo naša namestnija ima še imenovati zastopnika za ta ogled. Celo gotovo je, kakor sem že večkrat omenjal, da bo zginila vas Gregovce raz obličja zemlje, če se v najkrajšem času kaj zdatnega ne ukrene v njeno obrambo.

Posestniki ob Sotli so vsled zadnjih poveljenj zopet trpeli velikansko in občutljivo škodo in sicer deloma radi tega, ker je voda pokošeno travo oblatila ali pa odnesla, deloma pa, ker je mnogo poljskih pridelkov, kakor krompir itd. segnalo. Že radi tega je nujna sila, da se vendar enkrat začnejo potrebne priprave za uravnavo.

Slednjič bi še rad podpiral prošnjo, katero je nedavno predložil deželni odboru okrajni odbor sevniški. Gre se za varnostne stavbe ob Savi v sevniškem okraju. 90 odstotkov vseh stroškov je obljubila prevzeti država, gre se toraj samo še za pokritje deset odstotkov vseh stroškov. Tu bi bilo pa vendar umestno in pravično, da dežela, katera za te varnostne stavbe še ni prav nič plačala, ta ostanek z 10 odstotki vseh stroškov prevzame. Pričakujem torej, da bo deželni odbor našel pot, da pomaga s podporo sevniškemu okraju, da se zadržuje nadaljno trganje savskega obrežja pri Sevnicah. V tem smislu prosim, naj se blagohotno reši prošnja okrajnega odbora in dotičnih prizadetih posestnikov. (Deželni odbornik Stallner je na to odgovoril, da se bodo od strani deželnega odbora začele delati preiskave glede znanih štirih potokov v savskem obvodju. Do zdaj ni bilo to mogoče zbog pomanjkanja strovnjakov pri deželni stavbinskem uradu. Kar zadeva prošnjo sevniškega okrajnega odbora, da se napravijo ob Savi obrambene stavbe, obeta zastopnik deželnega odbora, da bo deželni odbor glede na to, da je tamošnje prebivalstvo izvanredno ubogo, dovolil primerno svoto za izvršitev teh stavb, ker je vlada že itak odločila, da hoče 90 odstotkov vseh stroškov prevzeti na državni račun.)

V seji deželnega zbora 10. jan. 1905 se je obravnavalo o prispevkih za ljudske šole. Do zdaj so dobivale šolske sestre v Algersdorfu pri Gradcu 2000 K in one v Mariboru 400 K letne podpore iz deželne blagajnice. Letos je pa socijalno demokratski poslanec Resel predlagal, naj se ta podpora črta in se naj 2000 K daruje kot podpora za šolske vrtece, 400 K pa graškemu društvu „Schülerhort“. Temu predlogu se je uprl poslanec Žičkar z naslednjimi besedami: „Visoka zbornica! Predlogu, ki ga je stavil gospod predgovornik (Resel), moram odločno ugovarjati. Od te strani se vedno ponavlja trditev, da šole, katere vodi cerkev, delujejo na to, da se ljudstvo poneumni.

No, ta trditev je pač popolnoma napačna. Vsakdo, ki pozna zgodovino, ve, da je cerkev od svoje ustanovitve sem bila prijateljica šole in da je globoko noter v 17. stoletje sama le cerkev šole ustanavljala in vodila.

Pristaviti še hočem, da šole, katere vodijo šolske sestre, nadzorujejo nadzorniki, ki

so postavljeni od države; da se morajo te šole držati učnega načrta, ki je predpisan od države.

Ni torej nijednega razloga, zakaj bi se ta podpora za sestrični šoli in Algersdorfu in Mariboru, ki se je že več let sem dovoljevala, letos prečrta.

Predlog za podporo so potem še zagovarjali poslanci Hagenhofer, deželni odbornik dr. Link in poročevalec Fürst. Glasovalo se je o Reselnovem predlogu po imenih. 45 poslancev se je izreklo proti Reselnu, pet poslancev (Daniel, Einspinner, Resel, dr. Schacherl in Sutter) za. Podpora se je torej dovolila.

Politični ogled.

Med štajerskimi nemškimi kmeti sta dve stranki, ena pripada h krščanski ljudski stranki, druga pa k bauernbindlerjem. Bauernbindlerji so, kratko rečeno, med Nemci to, kar so nemškutarji in štajercijanci med slovenskimi kmeti. Kadar krščanska ljudska stranka ne postavi pri volitvah kmeta za kandidata, takrat kričijo: kmet naj kmeta voli! Sami pa seveda ravnaajo celo drugače. Zdaj je izpraznjeno mesto državnozborskega poslanca v gornjštajerskih kmetskih občinah. Ljudska stranka je postavila za kandidata kmeta Schweigerja, Bauernbindlerji pa sedaj naenkrat s kmetom niso bili zadovoljni, pozabili so na svoje geslo: kmet naj kmeta voli, in kandidatom so postavili barona Rokitskega. Med obema kandidatom je sedaj huda agitacijska borba. Poročali bomo, kdo bo zmagal.

Avtomobil in kmet. Na Dunaju so se posvetovali zaradi nove postave za avtomobile. Predsednik posvetovalnega odbora je bil slovenski liberalni poslanec dr. Ferjančič. Pozvali so se k posvetovanju samo častniki, kapitalisti in tovarnarji, a nobeden zastopnik kmetov. Nihče pa pod brezobzirnostjo avtomobilistov ne trpi toliko kakor kmet, ki bo brez moči proti njihovi drznihitri vožnji tudi po postavi, ki se namerava predlagati. Dokler se bodo ljudje vozili s konji, voli in kravami, mora zahtevati kmet, da si avtomobilisti zidajo svoje ceste, kakor imajo železnice svoj tir. Tam lahko divjajo kakor hočejo in se ubijajo in prevažajo, kakor jim ljubo.

Moravski in češki kmetje pridelujejo mnogo pese, ki služi za pridobivanje sladkorja. Da bi tovarnarji pri nakupovanju pese med seboj ne tekmovali, razdelili so si ozemlje, kjer se prideluje pesa, v okraje (rajone), kjer sme kupovati pesa samo eden tovarnar. A ne dovolj, da so tako izključili vsako tekmovanje, ampak združili so se tudi v ta namen, da so pritiskali cene. Reparji, kakor se kmetje, ki pridelujejo pesa, sami imenujejo, so bili tovarnarjem izročeni na milost in nemilost, zato so začeli zahtevati vladne pomoči. Vlada naj prepove pod kaznijo, da bi se smeli tovarnarji združevati v namen, da pritiskajo cene. Vlada je ubogala in predložila državnemu zboru tozadevno zakonsko osnovo, da jo sprejme. Dne 26. marca se je o tem razpravljalo. Tovarnarji delajo z vsemi silami, da bi se osnova ne sprejela. Zato se je posvetovanje o tej stvari odložilo do 3. aprila in se bodo med tem časom vršila pogajanja med kmetskimi zastopniki in tovarnarji.

Nemška kmetska stranka na Češkem čudovito hitro raste. Na njen program sta izvoljena samo dva poslanci, a sedaj pristopajo vedno novi poslanci iz drugih strank h kmetski stranki. Naši nemškutarji vedno kričijo, da naj kmet kmeta voli, in mislijo, da s tem varujejo kmetske koristi, a Nemci sami so pametnejši ter si volijo moče iz različnih stanov, samo da morajo prisegati na kmetski program.

Nemška kmetska stranka na Češkem razglasa, da bo tudi ona varovala nemško narodnost. Ker nemška narodnost v Avstriji ni v nevarnosti, so to le prazne besede. Tudi Nemcem na Češkem je več za narodne pravice nego za kmetski stan!

Nove utrbe v Pulju. Izkušnje v boju pri Port Arturju boče uporabiti vojaška uprava pri utrjevanju Pulja. Mornariška uprava boče zavarovati v pristanišču usidrane vojne ladje tako, da ne bo mogoče zapreti vojnim ladjam izhoda iz pristanišča. Zato so potrebne večje zgradbe, da bo vojno brodovje v popolni varnosti v vojnem pristanišču. Obenem so pa tudi potrebne utrbe ob vhodu v pristanišče, da bo sovražniku onemogočeno zapreti vhod z brandlerji. Pred 800 metrov širokim vhodom v vojno pristanišče leže Brionski otoki. Na zahodu jih loči od celine pristaniški basin, na severovzhodu pa fazanski prekop, ki je puljsko vnanje pristanišče in ga varujejo mnogobrojne dobro oborožene utrbe. Da bo pa vhod v vojno pristanišče v slučaju vojske popolnoma zavarovan, bodo zožili Fazanski prekop na 400 metrov. V ta namen bodo zgradili dva nasipa. Prvi nasip boče zgrajen od utrbe Marije Lujze proti sredi prekopa in drugi od otoka Vel. Brionija mimo Perodskih utrb proti sredi prekopa. Med obema nasipoma boče prostora le 400 metrov in mogočne utrbe bodo zabranjevale vsak sovražnikov poizkus, zapreti vhod v puljsko vojno pristanišče. Nasipa bosta široka 60 metrov in ob pričetku in na koncu 90 metrov. Zvezati ju nameravajo z mostom na vrtilo. Poleg teh zgradb pa nameravajo prekopati zemsko ožino pri takozvanih Maksovih lopah, da bo še en izhod iz vojnega pristanišča. Drugi prekop bo zadostno zavarovan po utrbah Stoja in Bourguignon. Po dovršenih zgradbah bo imelo vojno brodovje v Pulju na razpolago tri izhode in ne bo mogoče brodovja tako zamašiti v pristanišču, kakor je bilo rusko v Port Arturju.

Dopisi.

Iz Slovenjgradca. (Nemška nestrpnost.) Dne 18. svečana je vposlalo vodstvo „Narodnega doma“ v Slovenjgradcu mestnemu občinskemu uradu v Slovenjgradcu kot stavbeni oblasti v slovenskem jeziku sestavljeno prošnjo za dovoljenje stavbenih sprememb pri poslopju „Narodnega doma“ hiš. št. 6 v Slovenjgradcu. To stavbeno prošnjo je vrnil mestni občinski urad z dopisom z dne 5. sušca t. l. št. 189 z ukazom, isti nemški prevod pridjati, oziroma prošnjo v nemškem jeziku vložiti. Proti temu odloku je vložil znani narodnjak gosp. Jak. Vrečko v imenu „Narodnega doma“ dne 11. sušca t. l. pri ces. kr. okrajnem glavarstvu Slovenjgradec obširno pismeno pritožbo zaradi zavrnitve slovenske stavbene prošnje.

Dne 18. sušca t. l. smo prejeli od c. kr. okraj. glav. Slovenjgradec pod št. 5322 sledečo rešitev:

„Ces. kr. okrajno glavarstvo ugodi pritožbi in razsodi, da je mestni občinski urad slovenjgraški dolžan, v slovenskem jeziku sestavljeno prošnjo sprejeti, o isti poslovati in isto rešiti, ker se ima slovenski jezik v okolišju mestne občine Slovenjgradec kot v deželi navadni jezik smatrati in ker so oblasti in tudi občinski uradi v smislu člana 19 odst. 2. zakona z dne 21. grudnia 1867 drž. zak. št. 142 glasom državnega temeljnega zakona dolžni, vloge strank v jeziku, v dotični deželi ali kraju dežele navadnem, sprejemati. K temu se pripomni, da imajo avtonomne oblasti in uradi sicer pravico, gotovi jezik kot njihov službeni jezik določevati, vendar jim ne pristojajo pravica, tudi od tretje osebe zahtevati, posluževati se v prometu z njimi izključno tega jezika. Da se mora slovenski jezik v političnem okraju Slovenjgradec kot v deželi navadni jezik smatrati, razvidno je iz zadnjega ljudskega štetja. Iz podatkov je posneti, da se je med 44.011 prebivalci 37.398 slovenskemu občevalnemu jeziku pripoznalo in se isti v prometu tega jezika poslužujejo. Tudi je iz teh podatkov zadnjega ljudskega štetja razvidno, da se je v mestni občini Slovenjgradec sami med 1163 prebivalci 314 slovenskemu občevalnemu jeziku pripoznalo in da se isti v prometu tega jezika poslužujejo. Proti temu odloku je dovoljeno v

smislu § 1 drž. zak. št. 101 v teku 14 dneh, računši z dnevom po dnevu dostave, pri c. kr. okrajnem glavarstvu v Slovenjgradcu vložiti priziv na c. kr. namestništvo v Gradec. C. kr. okrajno glavarstvo, dne 18. sušca 1905. C. kr. okrajni glavar Čapek, m. p.“

S tem so toraj mestni očetje v Slovenjgradcu zopet dobili dolg nos. Slovenski kmetje, zapomnite si dobro, da so nemški mestni očetje s tem jasno pokazali, kako sovražijo vse, kar je slovenskega.

Z Uršelske gore. (Pust brez krapov.) Kakor veste, g. urednik, stanujem na visoki gori in samotarim. Ker sem rodod Korošec, si kuham tudi koroške jedi, večinoma repno župo, igliče in knole. Za pustni tork pa sem si mislil krapov speči; pa, g. urednik, še videl jih nisem. Nesreča, kaj ne? Ko sem še služil za pastirja, so nam gospodinja na pust spekli cele gare krapov; bili so skoraj tako veliki ko moj nedeljski klobuk. Od takrat vem, da je za krape treba moke in medence. Navadno vse reči kupujem v Kotljah, gortam na Koroškem; letos pa sem šel v pondeljek pred pustom za krape kupovat potrebnih rečij v Slovenjgradec, doltje na Štajersko, ker so tam medence za par krajcarjev bolj po ceni. Pa, g. urednik, kaj se mi je zgodilo? Nosim celo leto coklje in od spodaj „žoke“, po zimi volnate žoke. Ko sem šel skozi Žabjigrac, sem dvakrat coklje v blatu zgubil, in s špago sem si jih moral privezati na noge. V Slovenjgradcu sem se po navadi oglasil v „Narodnem domu“. Tam sem zvedel, da bo na pustni dan huda vojska: bili se bodo v Slov. Gradcu Rusi in Japonci. Šmencano, sem si mislil, to bi pa rad videl. Nisem vojak, ker so mi rekli, da imam „pretoust“ vrat, in zato sem bil silno željen, videti enkrat vojsko. Pa, g. urednik, kaj sem videl drugi dan? Otroci, fantalini in ciganice, in bogve kaj še, vse se je mešalo, kakor če so na kakem sejmu komedijantje. Tudi naširanega osla so imeli v svoji sredini; tovaršija mu je morala biti kaj po godi, ker se je vedno ponosno oziral krog sebe in prikimal. Pa mene je začelo sram biti, da sem zavoljo take neumnosti ostal čez noč v mestu in poleg tega še pozabil kupiti moke in medenc in da tako nisem jedel krapov. Na tihem jo pobrišem v Staritrg k svojemu dobremu prijatelju, Španžlovemu Lovrenču. Ta je bil prej gortam na gori, zdaj pa je bogat oštir v Starem trgu. Hotel sem z njim pomarnovati in mu potožiti, kako sem prišel ob krape. Pa nova nesreča. Ko vprašam po Lovrenču, mi reče njegova gospa čisto hladno in resnobno: „Naš birt je v mestu; danes je vendar vse v Slovenjgradcu, ker tam pusta obhajajo.“ — „A, štak“, sem rekel, „šeta reč je tam v mestu; pustov god obhajajo“, sem rekel; „pri mojem godu pride „žvahta“ skupaj“, sem si na tihem mislil; o srečen pust, ki imaš toliko „žvahte“, sem dalje mislil. Zdaj pa, g. urednik, z Bogom!

Plešivski samotar.

Sv. Jurij ob Ščavnici. (Nemški napis.) Naš klobučar Postružnik še noče izprevideti, da bi v njegovih klobukih pač tudi slovenski jezik dobro služil, mesto nemških napisov „Postružnik St. Georgen a/d Stainz“. Zakaj pač naši obrtniki ne izprevidijo, da bi bilo primerno tudi slovenski jezik spoštovati in rabiti pri naznanilih in reklamih, če na Slovenskem svojo blago prodajajo, kakor naš klobučar. Tudi v Sovjaku je neki mizarški mojster Pfeifer, kateri misli, da mora tudi z nemškimi napisom poleg slovenskega kazati, da zna nemško zveličavno „šprabo“. Naj pogleda samo v Maribor, Ptuj ali Radgono, kateri mizar ima pač poleg nemškega tudi slovenski napis; nobeden ga nima in vendar tudi marsikateri goldinar zasluži od zaničevanih Slovencev. Mizarju Pfeiferju pa gotovo nobeden Nemeec ne da krajcarja zaslužka in mu najbrž tudi ne bo, ker pri nas Nemecev ni. Proč toraj z nemškimi napisi! — Jeden, ki vse vidi.

Iz Stoperc. (Zločinca), ki je napravil dne 8. oktobra 1904 v župnikovem sadonosniku na najboljših drevskih in brajdač nad 400 K veliko škodo, še c. kr. sodnija do sedaj ni našla, čeravno se nekateri s svojim govor-